

Warszawa, dnia 20 września 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 733/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Marcelina Pelka

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Z. G.

po rozpoznaniu dnia 20 września 2023 r.

sprawy E. N., córki R. i M., ur. (...) w R.

obwinionej z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 13 marca 2023 r. sygn. akt III W 1679/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zaostrza wymierzoną obwinionej w punkcie I karę grzywny do kwoty 500 (pięćset) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje i kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VI Ka 733/23

UZASADNIENIE

E. N. została obwiniona o to, że:

W dniu 23 października 2021 r. około godz. 19:20 w W. na u. G. 128 kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) nie zachowała odstępów niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie hamowania i najechała na poprzedzający ją pojazd marki F. o nr rej. (...) kierowany przez Z. G., czym spowodowała zagrożenie w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 107 kw

W dniu 13 marca 2023 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie wydał wyrok w sprawie o sygn. akt III W 1679/22, którym uznał obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wy wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 złotych, a ponadto zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 130 złotych, w tym kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel posiłkowy. Wynikało z niej, że zarzucił mu rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, jak również błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych w zakresie obrażeń, jakie doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Wobec tego, precyzując swoje stanowisko na rozprawie apelacyjnej, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

do ponownego rozpoznania, ale w trybie karnym - przy przyjęciu, że doznał obrażeń ciała w rozumieniu art. 157 § 1 kk - a nie wykroczeniowym. Jednocześnie wniósł o wymierzenie obwinionej adekwatnej, maksymalnej kary i maksymalnej ilości punktów karnych, jak również zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w obu instancjach w kwocie 980 złotych i zwrotu kosztów leków, które musi przyjmować w symbolicznej kwocie 1 złoty za jeden dzień.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego była zasadna jedynie częściowo, to jest w zakresie rażącej niewspółmierności kary i tylko w tym zakresie została uwzględniona. W pozostałej części uznano ją za bezpodstawną.

Wbrew twierdzeniom oskarżyciela posiłkowego Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 7 kpk, ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych, w tym w zakresie obrażeń ciała. Jak wskazano w opinii sądowo - lekarskiej, sporządzonej w dniu 17 listopada 2021 r. przez biegłego sądowego J. M., oskarżyciel posiłkowy doznał urazu odcinka szyjnego kręgosłupa i stłuczenia kolana prawego. Wykonane zdjęcia RTG nie wykazały zmian urazowych. Przy przyjęciu bez utraty przytomności, z pełnym kontaktem logicznym, zgłaszał ból szyi i kolana prawego, bez zaburzeń neurologicznych. Konsultowany ortopedycznie - nieznaczna tkliwość szyi i w rzucie przedziału przyśrodkowego kolana, bólowe ograniczenie ruchów, staw zwarty. Zlecono miękki kołnierzyk szyjny. Mając powyższe na uwadze uznano, że doszło do naruszenia czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 kk.

Kwestionowana opinia jest pełna, rzetelna i jednoznacznie odpowiadająca na pytania wymagające wiedzy specjalnej. Tym bardziej, że nie odnotowano konieczności przeprowadzenia dalszej obserwacji i badań. W związku z powyższym umorzono postępowanie o przestępstwo z art. 177 § 1 kk i zainicjowano postępowanie o wykroczenie z art. 86 § 1 kw. Wprawdzie oskarżyciel posiłkowy złożył zażalenie na to orzeczenie, jednak nie wykazał, w tym dokumentacją medyczną, żeby było nieprawidłowe. W efekcie zostało ono utrzymane w mocy. Podobnie było na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i odwoławczego, albowiem we wniesionej apelacji oskarżyciel posiłkowy poprzestał na subiektywnych twierdzeniach, w tym w zakresie bólu i innych niedogodności, które są oczywiście niewystarczające. Zwłaszcza, że od przedmiotowego zdarzenia upłynęły ponad 2 lata, co powoduje, że tym bardziej trudno wykazać związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy zdarzeniem a zgłaszanymi dolegliwościami, który miałby skutkować tak istotną zmianą ich oceny, a co za tym idzie kwalifikacji prawnej.

Z tych względów oddalono wniosek oskarżyciela posiłkowego o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłego, uznając że nie ma ku temu podstaw. W tym w zakresie nowej dokumentacji medycznej. Z kolei odczuwanie bólu i innych niedogodności jest kwestią indywidualną. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy nie miał żadnych wątpliwości, że przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna czynu zarzucanego obwinionej jest prawidłowa. Oskarżyciel posiłkowy doznał obrażeń ciała, jednak nie tego rodzaju, żeby mówić o popełnieniu przestępstwa, a nie wykroczenia. W szczególności nie doszło tu do żadnych złamań ani innego tego typu uszczerbku. W związku z powyższym zarówno zarzut, jak i skorelowany z nim wniosek nie zasługiwały na uwzględnienie.

Jak już wyżej wskazano, inaczej było z zarzutem rażącej niewspółmierności kary. Wymierzając obwinionej karę Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę, że jest osobą młodą, zdrową i mogącą uzyskiwać dochody. Ponadto na etapie postępowania wyjaśniającego wynosiły one 7.000 złotych. Z tych względów kwota 200 złotych nie byłaby dla niej w żaden sposób odczuwalna. Zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględniając okoliczności łagodzące, w tym przyznanie się obwinionej do winy już na etapie postępowania wyjaśniającego i nie kwestionowanie swojego sprawstwa w postępowaniu sądowym, kwota 500 złotych wraz z przypisanymi do niej punktami karnymi i kosztami sądowymi będzie odpowiednia. Wprawdzie oskarżyciel posiłkowy wniósł o wymierzenie obwinionej kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia, jednak brak ku temu podstaw. Obwiniona z pewnością nie chciała uderzyć w jego pojazd, a tym bardziej zrobić mu krzywdy. Był to jednorazowy incydent, który od tamtej pory się nie powtórzył. Potwierdzeniem tego jest fakt, że obwiniona nie figurowała i nie figuruje w informacji o popełnionych wykroczeniach drogowych.

Z uwagi na zaostrzenie wymierzonej obwinionej kary i utrzymanie zaskarżonego wyroku w pozostałej części w mocy, jak również wobec tego, że sytuacja majątkowa obwinionej nie wskazuje na to, żeby nie była w stanie uiścić kosztów

sądowych, Sąd Okręgowy zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty za obie instancje i kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego. Co do zwrotu kosztów leków, które oskarżyciel posiłkowy musi według swoich zapewnień przyjmować, to przy art. 86 § 1 kw nie przewidziano możliwości zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia lub odszkodowania. W tej sytuacji oskarżyciel posiłkowy powinien się zwrócić ze stosownymi roszczeniami do ubezpieczyciela pojazdu, którym poruszała się obwiniona.